

Altsaa naar Tienden er bestemt til et fast aarligt Bederlag, og en Deel af den Jord borttages, hvoraf TiendeBederlaget skal svares, formindskes Tiendeerens Ret, hvorfor der ogsaa i andre lignende Love hos os er bestemt, hvorledes der i saa Henseende skal forholdes. Med Hensyn til Spørgsmaalet, om det er nødvendigt at have en Landinspecteur til disse Forretninger, da maa jeg være aldeles enig med den høitærede Minister i, at man maa holde sig til en saadan. Jeg mener ogsaa med ham, at det vil vise sig, at dette er den mindst bekostelige Maade. Det kunde let være, at nepot det, at Landinspecteuren ikke er tilstede ved Forretningens Foretagelse, vil bevirke, at det bliver nødvendigt, at der foretages en ny Forretning, navnlig ogsaa en Over-Taxationsforretning. Men jeg maa dog ogsaa formene, at en Landmaaler med Autorisation paa visse Aaremaal til at udføre saadanne Forretninger, maa kunne udføre dem, ligesom ogsaa at en Landmaaler af Ministeriet maa kunne meddele Bemyndigelse til at foretage saadanne enkelte Forretninger, i Lighed med hvad der hidtil er skeet. Naar det i Paragraphen hedder, at en Landinspecteur skal for Fremtiden lede disse Taxationsforretninger, saa forudsætter jeg, at det er Ministeriets Mening med denne Bestemmelse, at han ogsaa kun skal lede Forretningen, og at man kun ikke har anseet det nødvendigt at optage, hvad der af den forrige Indenrigsminister var bestemt i § 4 i hans Udkast, men at han ikke skal deeltage i Forretningen selv eller i Afstemningen. Det er sagt, at Landinspecteuren, eller ialtsald Landmaaleren vil behøve i enkelte Tilfælde at gjøre 4 Reiser, nemlig 2 til Jorderne og 2 i Retten. Dette er paa ingen Maade Tilfældet. De fleste Reiser, han vil komme til at gjøre, ville da kun blive 2; jeg indseer nemlig ikke nogen Nødvendighed i, at Landinspecteuren skulde behøve at møde i Retten, ligesom det, saavidt mig bekendt, heller ikke paa det Sted, hvor jeg er bosat, er Tilfældet, at Landinspecteuren møder i Retten ved Forretningernes Afshjemling.

Ordføreren: Den sidste ærede Taler bemærkede nu ligesom ved Sagens første Behandling, at der kunde være Anledning til, at Tiendetageren fik nogen Erstatning. Han rettede

Ogsaa ved den foreløbige Behandling et Spørgsmaal til Udvalget desangaaende. Jeg forstod ham imidlertid dengang saaledes, at han meente Tiendeeyderen: og det er min Mening, at Tiendeeyderen skulde have Erstatning, men Tiendetageren forstaaer jeg ikke, hvorledes han skulde faae Erstatning. Det forekommer mig, at Tiendetageren maatte betragte den Jord, der saaledes bliver afgivet, som en Jord, hvorpaa der ikke bliver dyrket Cæd, og at han altsaa heller ikke kan faae Tiende af den. Den ærede 7de Landsstingsmand for den 6te Valgkreds (Ungs-gaard) og den høitagtede Indenrigsminister paa-beraabte Forordningen om Jernbanens Anlæg som et Argument for, at Landinspecteurens Bederlag burde sættes høiere. Jeg skal tillade mig herimod at bemærke, at Jernbaneanordningen ikke alene fastsætter denne forhøiede Betaling for længere Arbejde for Landinspecteuren, men for ethvert af Medlemmerne saavel i Expropriations- som i Taxations-Commissionen. Dette Argument finder jeg heller ikke her kan anvendes, da denne Betaling ikke blev udredt af Staten, men af et privat Selskab, og det var rimeligt, at det kom til at betale mere end det Offentlige ved saadanne Forretninger. Jeg finder derfor ikke dette Argument passende her til at forhøie Dieterne for Dieblisset. Den ærede 3die Landsstingsmand for 11te Valgkreds (Ablers) har bebudet et Forslag angaaende naar Veien tage Skade ved Oversvømmelse; jeg maa imidlertid dertil tillade mig at bemærke, at jeg ikke finder, at det kan optages i denne Anordning, men synes mig at henhøre paa et andet Sted, og jeg troer derfor ikke, at det er ganske passende at optage det her.

Dahl: Maa jeg blot tilføie, at jeg naturligvis har tænkt mig den Tiendeeyder, hvis Tiendevederlag var fastsat til et vist bestemt Beløb. Det er dog aldeles klart, at hans Sikkerhed formindskes, naar der i det uheldigste Tilfælde borttages en Tiendebeel af den Jord, hvoraf Tienden skal svares, og det turde vel derfor ikke være saa ganske urigtigt at optage en Bestemmelse om, at han skulde have Ret til at faae en Deel udbetalt, der skulde svare til det Tiendevederlag, som kunde antages at falde paa denne Jord. Imidlertid erkjender jeg, at Sagen ikke er af den Betydenhed, at man just